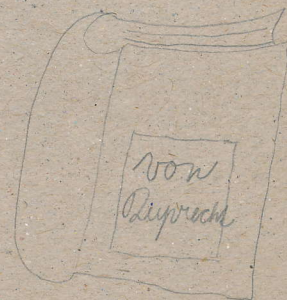

„ZAKLETÁ KNIHOVNICE“

VALERIE JANEČKOVÁ

4. D

Zakletá knihovnice

1

V Boshovicích, v roce 1638 žil jeden šlechtic. Měl veliký hrad, ke kterému patřily stáje. V opuštěné části hradu byla stará knihovna, ve které pracovala starší paní. Pochopitelně moc ráda čela, takže v knihovně ^{trávila} hodně času. Jednoho dne si knihovnice čela, a v tu chvíli tam přišel šlechtic. Jako vždy přišel v drahém oblečení. Jako, že šlechtic, nosí tak drahé šaty? Vždyť ani není bohatý! Pomyslela si knihovnice. "Dobrý den, rád bych si půjčil něco o mě!" Namýšlel se jeden! Řekla si v duchu, ale doopravdy pravě-
dětství nejlepšího šlechtice von Ruprechtu, nejlepšího von Ruprecht a
la: "Ale jistě, mám tu: krásný život von Ruprechtu, nejlepšího von Ruprecht a
"Ale ne-í ostatní jsou půjčené" Řekla knihovnice, a nelhala. V knihovně
jsou čtyři knihy o šlechticovi. "No nic - půjčím si všechny" Řekl na-
konec šlechtic. Tehdy odešel sám se knihovnicí se smorem sáčků.
Druhý den ráno, než se otevřela knihovna, se zašla knihovnice podívat
na knih. Potřebovala si koupit nové šaty. Na trhu bylo tolik lidí, že by
za hodinu, dvě, bylo vše vyprodáno. Naštěstí jen stánek s oblečením ještě
nebyl. Měli tam krásné červené šaty, které se knihovnici moc zalíbily, dokonce
nebyly ani tolik drahé. Ty jsou ale krásné. Pomyslela si. Nakonec si ty šaty
koupila. Tehdy odcházela z trhu když si všimla plukáka, který upozorňoval

na zvýšení daní. Cože? 6? Nemí to roštnu moe? Pomyslela si knihovnice.
V ten den byl totiž pátek 6. března, takže se už večera platilo
6 slatých místo 2ou slatých. V tu chvíli si vzpomněla že když
večera šlechtic přišel do knihovny, měl na sobě drahé oblečení, které
většinou nosili jen pánovníci a hrabové. "Nojo, daně jsou daně." Řekhl nějaký
pán. "Uejně je náš šlechtic potřebuje pro chudí a on sám si nechá
jen pár slatých." Řekhl někdo. No jasně a proč si sedla po bractě vichru-
čije v druhých v druhých sádkách? Chtěla říct knihovnici. Ne neče-
kla to. Co jí v tom bránilo. Věděla že kdyby to řekla čemal by jí
velký brest. A v té chvíli jí to všechno došlo: druhé sady, zvýšení
daní a ty knížky.....

(ještě je sice nevratil ale neměla z toho dobrý pocit) on šel na
domích! Jelikož je každý cca tisíc obyvatel, je povinný posílat hrabě-
vi na bract od každého obyvatele jeden slaták takže sbruka tisíc
slatých a nechá si taky tisíc slatých. Momentálně ale panuje pravidla
max. slatých které si může šlechtic nechat je totiž od každého dvě slatí.
(To všechno četa knihovnice v knížkách) On totiž chudým nic nedával, všechno si nechal
pro sebe takže si nechával přes slatých. On sedla počítat šel na domích!
Řekla si v duchu knihovnice. Vzpomekla se ho na to pěkně septám. "Tůh, tůh, tůh!"
Zuhlepla knihovnice na dveře šlechticovi pracovní. "Dát." Baval se šlechtic.
"Dobrý den pane, chtěla septat jestli máte chvíli čas na knížské
popovídání." Řekla knihovnice. "Teď nemám čas, ale když přijdeš ve
sví odpoledne tak mám čas. Takže ve sví. Nasle." "Dobře musle. Když"

„ná chtěla knihovnice jať tak šlechtic ještě řekl: „Jo a pojedte senn ještě.“
 „Ano co potřebujete?“ Počívila se knihovnice. „Tady, vezměte ty knížky zpá-
 šky do knihovny.“ Řekl šlechtic a počal jí tři knížky, co si včera půjčil.
 „Jistě, hned je tam donesu.“ A na to knihovnice odešla. Hdyž se podí-
 vala do jedné knížky, uvědomila, že je celá popsaná. Počívala i do těch
 dvou a knihy byly popsané. Všude byly šlechticovi poznámky. „Co to
 co to je?“ Řekla knihovnice ještě pořád v sobě co tam je na-
 psané. „No sáhle do police nemám! Ale kam to - ná vim!“ Řekla si

získat knihy	~	~	~
vypadat jako	~	~	~
šlechtic	~	~	~

knihovnice polichu. Hdyž knihovnice přišla do knihovny šla
 domů kam ná skora nikdo nechočí. Za hvězdinícem
 šla a vyndala knížek. Hdyž otevřela knížku tak se objevila tajná místnost.
 V té místnosti byly knihy skříňka. Do té skříňky dala knihovnice kníž-
 ky které jí vrátil šlechtic. V té skřínce byly ná nějaké sešity a papíry kde
 ná knihovnice dala hdyž začala mít podezření, tak ná tam byly i
 její poznámky. Hdyž knihovnice přišla zpátky do knihovny, byl ná skora
 čas aby šla na šlechticem. Byla šlechtic na tři. „No, tak se ještě pře-
 vlčiv do těch šatů, ad si je vůbec někdy obleč.“ Napadlo knihovnici. „No a
 modři si vezmu jiné draháři. Hdyž se převlékla a vzala si jednu popsanou
 knihu, šla. Hdyž přišla, šlechtic měl úplně prázdny stůl. „Dobrý den co
 tedy potřebujete?“ Leptal se šlechtic. „No chtěla jsem sezeptat, proč

jste tak náhle avýšil damě? "Řekla knihovnice. "Chm... no... to bychom avýšil...
 síb... na počed abakáhu co mu mám posílat. "Řekl nervózně šlechtic. "Jo tak,
 a kdek? "Řekla knihovnice a přitom vyhlédla popsanou knižku. "Tde jste
 to vzala? "Vystěhl šlechtic. "Jáom jste mi ji dal a ještě dvě zavěhle. Řekla
 nervózně knihovnice. "Tak a dost! Více toho avš moc. Nevím přesně
 co udělám, takže se teď domluvíme. "Prozbohl šlechtic. "Míráme se pro-
 stě jenom domluvit. Já to nikomu neřeknu a vy zase smíříte damě. "Na-
 vřkla knihovnice. "Cože?! Asi jste se zbláznila, když si myslíte že
 vám budu věřit v tom, že to nikomu neřeknete?! Tak to asi šiško. "Koksel
 šlechtic. "Tak v tom případě mi neabývá, než vás nahlásit. "Řekla knihovnice.
 "No dobře dobře, ale teď pojďte ještě se mnou. Nebojte, nebude to trvat dlouho."
 Řekl šlechtic tajemně. "Tak dobrá. "Řekla nakonec knihovnice. Když to knihovnice
 neviděla, si šlechtic schoval pod kabát luk a šíp. "No a kam jdeme? "Ze-
 ptala se knihovnice. "Nechte se přehvapit. "Řekl šlechtic. Šlechtic ji zavechl
 do chodby kde byla i knihovna. Než se knihovnice osčila, šlechtic vystřelil
 šíp. A šel se. Tělo knihovnice zahopal do hluboké jámy. Však
 jedna z těch popsaných knižek, co měla knihovnice, amizela.

0 379 LET POZDĚJI

„Lover!“ srovnalo se s hole. Byl pátek a Julie už se šelila do knihovny. Nevěděla, co se tam v minulosti stalo knihovnicí. Od té doby tam nikdo nepracoval. Už do dnes v knihovně totiž otec Amstha bude pracovat Juliina máma. Před tímto lety se to tam přestavělo, ale knihovna vypadala pořád stejně, jenom to tam přemalovali. „Julie, máš dneska čas?“zeptala se Julie její nejlepší kamarádka Gabča. „Promiň Gabi, ale dneska nemůžu. Jdu totiž na otevření knihovny!“ ozvala se Julie. „Nevadí tak někdy jindy. Ale teď už musím, tak ahoj.“ odpověděla Gabča. „Tak čau v pondělí.“ Řekla za ní ještě Julie. Když přišla Julie domů, už tam ni čekala starší sestra Emma, která jí měla odvést. „Čau Emma, máma už je?“zeptala se Julie. „No jasně, musí se zorganizovat.“ odpověděla Emma. „Aha. To jedyň, jo?“ „Jo, jedem.“ Když přijely a vstoupily do knihovny, vypadalo to tam hodně slavnostně. „Už je tady docela dost dětí a i několik dospělých.“ Řekla Emma přehovřeně. „Jo, je tady rozhodně víc lidí než jsem myslela.“ Řekla Julie. „A hej, co je tohle?“ Řekla Julie, a přitom zavěšla hodně starou knížku. „Fuj! Je celá ocl pračka!“ vyhrkla Emma. „No tak se nesbláží.“ Uvěřila jí Julie. „Hej, v té knížce je nějaký klíč.“ Řekla Julie. „Klíč!“ Řekla Emma a natlo jí vysvěkla klíč na rukou. „Hej tady jsou všechny písmena!“ všimla si Julie. „ŠVR? Co znamenají ty písmena?“ Řekla přehovřeně Emma. „No je tam datum 1638 takže to Š asi znamená.“ „Holký, už začínáme!“ přerušila Julie máma. „Tak si to vezmeme domů, ne?“ navrhl Emma. „Neboj, papa se vrátíme.“ Dodala ještě, když už uviděla na stěně své mladší sestry, navozit. Když

šla Julča druhý den do knihovny, vzala si sebou tu knížku a hlíu. „Ahoj mámi.“
 Pozdravila Julča mámu když vešla do knihovny. „Mámi, nesbíjelas někdy o
 jméno Kon Ruprecht z roku 1638?“zeptala se Julča. „Myslím se jo.
 Počkej ughledám si ho na internetu.“Řekla máma. Tak počkat, jaktože tu kni-
 žku nikdo neviděl? „Vždyť“ tam něco psalo alespoň slo lík! Jak to teda ne-
 chápou. „Jo! Tady je o něm něco napsáno!“Řekla máma. „Fakt? Kustý!“
 „Fakt. A je tady toho o něm fakt dost! Jon si to přečti.“Vyavala jí máma. Když
 dočetla, tak se šla podívat dozadu kde byl schovaný starý květináč s umí-
 lou hýtkou. Čela se podívat na ten květináč takže si ho vzala do ruky. Ale když
 ho otkládala, uviděla tam takovou malou hlíčovou díšku. Shodý se pak podívala na hlíu a ro-
 strčila ho tam. V tom se na ní ozvala hlúční máma. „Co to bylo?“zeptala se Julča mámi. „Jo
 nevím ale proč ses ptala rovnou na Kon Ruprechta?“zeptala se máma. „No, my jsme věnovali s Emmou
 mášly starou knížku a hlíu. No a na tom hlíci byly písmena ŠVR a ta knížka byla o Kon-
 Rupuřchtovi a to byl šlechtic.“Řekla Julča. „Fakt? A máš to někdy?“zeptala se má-
 ma. „Jo máma. A pojď se na něco podívat.“Řekla Julča. „Kustý!“Řekla Julča když odemkly. Dívěj
 tady jsou nějaké knížky a sešity!“Křikla si máma. „Kustý, ty budou asi dost starý.“Ře-
 kla Julča. „Budou asi tak starý jako ten hlíu.“Jo no, a mámi myslíš se si to míváme všid
 domi? Ne jako všid, já myslím půjčís a podívat se na to.“Řekla Julča. „Já myslím, že
 podívat se můžeme.“Volpověděla máma. „Super tak půjdeme a podíváme se na to doma.“Ře-
 kla Julča. „Týja! Dívěj na to! Ten Ruprecht nebyl asi moc hrobný.“Řekla Ju-
 lča když si doma s mámou přečly Ruprechta vzplány a knihovniceny poznámky.

"Ja a mamí víš jak se v knihovně ozvala ta rána? No tak to byla nějaká knižka. Hledýš jsme ~~odkázely~~, tak jsem si všimla že byla otevřená na straně kde byl rok 1638 a byla to o daních a tak. Tak jsem tu knížku vzala sebou... neva?" Řekla Julka co našla. "Ne nevadí, ale kde jí máš?" Leptala se máma. "Tady." Řekla Julka a při tom vytáhla z vakučky pěkně starou knížku.

"No ja, v té době se platilo tak normálně, ani mála, ani moc. Ale jak se to mohlo samo otevřít na takové straně?" Řekla máma. "Tak to teda nevím, ale dříve co je napsané v tomhle sešitu." Leptala se Julka. "To nevím ale jestli to stránku." Odpověděla máma. "No přinejmenším to máma máma." "Ale ve přechu je napsané že siida píše nějaká knižkovička. Dodala Julka. "No tak proto nepobíral ani její nápis." Řekla Julka. "No ja, to dávám smysl. A já si myslím že v tom případě je duch té knižkovičky v knihovně a straší tam. Jo a to by vysvětlovalo taky že spadla ta knížka." Dořekla ta máma.

šlechta začíná asi chápat že vím že siida na daních. Nevěděla jsem kam začíná měsíc vede, ale dobný pocit všem neměla z toho

"Co to znamená?" chceš vědět, tak ošou

O DESET LET POZDĚJI

V roce 2027 se měla Julka stěhovat do Bana, protože tam dostalo práci. Bylo jí už dvacet let a pracovala jako novinářka.

No to co zjistila se svou mámou v roce 2017 už skoro zapoměla. "Mami, kde mám ten červený kufřík? Potřebuju si ještě nabalit pár věci!" Zahřívá Julia dolů do kuchyně. "Je kufřík dole Juli." "Zapomněla na něj máma. Tedy Julia přišla zpátky nahoru i s kufříkem. "Co to je?" "Vyhřívala Julia kufřík uviděla špinou a poručenými pokrývčičkami knižky. "Počkat to je to s tím šlechticem a s knihovnicí!"

Vzpomněla si Julia. Tedy přijela do Brna a měla už vybaleno, řekl jí její šéf aby napsala co nejlepší články do novin. Julia napadlo, že by mohla napsat o tom novici přišly s mámou, a tak taky notičky. Tedy by noviny dočetla vyprávěti úžasné. Jejím šéfovi taky líbily. A tedy se další den vydaly, stalo se něco neuvěřitelného: knihovnice se najednou objevila před Julíou, kterou knihovnicka nadskočila. "Moc ti děkuji, že jsi mě zachránila Juli!" Řekla nadšeně knihovnice. "Jdu a jablem máte moje jméno?"

zeptala se jí Julia. "Já jsem knihovnice a ráda ti, protože jsi mě se svou mámou vyslobodily ze zabludění. Odpověděla knihovnice. Julii to konečně všechno došlo. "A jak je to možné? Vždyť vás zastihl!" "No to sice ano ale tím, že to zjistila kolik lidí, se to pro- stě stalo." Řekla knihovnice. "A ještě jednou díky." Dočela, "Nemáte záj." Řekla Julia s smíchem. A KNIHOVNICE SE ROZPLÍNULA

DO TRACENA. KONEC